

βαίνει τὸ ἀποπὸν οἶον Περικλῆς Λάμπωνα A
ἐπῆρετο πρὸς τῆς τελευτῆς ἤνδ' ἢ τῆς σωτήρας
ἔερον· εἰπόντος δὲ, ὅτι οὐχ οἶον τε ἀτέλεστον
ἀκούειν, ἤρετο, εἰ οἶδ' ἐν αὐτὸς· φάσκοντος
δὲ, καὶ πρὸς ἀτέλεστον ὦν· δευτέρου δὲ, ὅταν
τὸ μὲν, φανερόν ἢ· τὸ δὲ ἐροτήσαντι δῖλον
ἢ, ὅτι δῶσθ'· πυθόμενον γὰρ δεῖ τίμω μίαν
πρόστασιν, μὴ περισσεύσασθαι τὸ φανερόν, ἀλ-
λά τὸ συμπέρασμα εἰπεῖν, οἶον Σακράτης B
Μελίτου οὐ φάσκοντος αὐτὸν θεοὺς νομίζειν,
εἰρήκει, εἰ δαυμονίον τι λέγει. ὁμοιοῦσαν-
τος δὲ, ἤρετο, εἰ οὐχ οἱ δαίμονες, ἢ τοὶ θεῶν
παῖδες εἶεν, ἢ θεῶν τι. φήσαντος δὲ, ἔστι
οὐκ ἔφη, ὅτις θεῶν μὲν παῖδας οἶεται, θεοὺς
δὲ οὐ· ἔπ' ὅταν μέλλῃ ἢ ἐναντία λέγοντα δεῖ-
ξαι, ἢ περὶ δόξον. τέταρτον δὲ, ὅταν μὴ
εἴῃ, ἀλλ' ἢ σοφιστικῶς, δποκρινάμενον λυ-
σαι· εἰ γὰρ οὕτως δποκρίνεται, ὅτι δεῖ μὲν, ἔστ
δ' οὐ· ἢ, τὰ μὲν, τὰ δ' οὐ· ἢ, πῆ μὲν, πῆ
δ' οὐ· δουρυβύσιν ὡς δποζωμῆτες· ἀλλως δὲ,
μὴ ἐργαίρειν· εἰ γὰρ ἐν σῆ, κεραιτῆσαι δο-
κεῖ· οὐ γὰρ οἶον τε πολλὰ ἔροσθαι, διὰ τίμω
ἀδένειαν τῆ ἀκροατῆ. διὸ καὶ τὰ ἐνδυμήμα-
τα, ὅτι μάλασε συσρέφειν δεῖ. δποκρινάσθαι
δὲ δεῖ, πρὸς μὲν τὰ ἀμφίβολα, διαμερούται
λόγῳ, καὶ μὴ σωτομῶς· πρὸς δ' τὰ δκοιῶ- D
τα ἐναντία, ἢ λύσιν φέροντα ὁδούς· τῆ δπο-
κρίσθαι, ἢ ἐπεροτήσαι τὸ ὅτιον, ἢ συλλογι-
σαι δαι· οὐ γὰρ χαλεπὸν περισσεῖν ἐν τίνι ὁ λό-
γος. φανερόν δ' ἢ μὲν ἔστω ἐν τῆ τεπικῶν κῆ τῶ-
τω, καὶ λύσθαι, καὶ συμπερινομέθον, εἰ γὰρ ἐρο-
τήσαι ποιῆ τὸ συμπέρασμα, ἢ ἀπὸν εἰπεῖν·
ὅν Σοφοκλῆς ἐροτῶντος ἐπὶ Πεισιάνδρου, E
εἰ ἐδοξέη αὐτῷ ὡς περὶ καὶ τοῖς ἄλλοις προ-
βούλοις, καταισθήσαι ἑὸς τετρακοσίους, ἔφη, τί
δὲ ἐπονησέ σαι ταῦτα ἐδοκέει ἔνδ' ἔφη, ἰσοκῶ
σὺ ταῦτα ἔπραξας τὰ πονηρὰ, ναὶ ἔρη· οὐ γὰρ
ὡν ἄλλα βελτίω. καὶ ὡς ὁ Λακων Ὀδυσιό-
μενος τῆς ἐφορείας, ἐροτῶντος εἰ δοκοῦσιν
αὐτῷ δικηῶς δπολωθέναι ἀπρεθί, ἔρη· ὁ δὲ,
ἰσοκῶ σὺ τοῦ τοῖς ταῦτα ἔδου· καὶ ὅς ἔφη,
ἰσοκῶ δικηῶς αὐ ἔφη καὶ σὺ δπόλοις· οὐ
δῆτα ἔφη· οἱ μὲν γὰρ χεῖμετα λαβόντες, ταῦ-
τα ἔπραξαν· ἐγὼ δὲ, οὐ· ἀλλὰ γινώμην διὸ
οὐτε ἐπεροτῶν δεῖ μὲν τὸ συμπέρασμα, οὐτε
τὸ συμπέρασμα ἐπεροτῶν, εἰ μὴ τὸ πολὺ
πρὸς τῆ ἀληθείας. πρὸς δὲ ἤνδ' γελῶν, ἔπει-
δή πῆτα δοκεῖ χεῖσθαι ἐχθρὸν ἐν τούτοις ἀγῶσι,

ut Pericles Lamponem interrogavit de i-
nitiis Sospitæ sacrorum. Cùm autem ille
diceret, non posse non iniciatum audire,
interrogavit, num sciret ipse. Aiente illo,
at quomodo, qui non es iniciatus? Secun-
do loco, cùm illud quidem apparet, hoc
verò interroganti manifestum est eum da-
turum. Percunctatum enim oportet vnam
propositionem non inrrogare, quod appa-
ret, sed conclusionem dicere: vt Socra-
tes Melito aiente ipsum Deos non puta-
re, dixit, num demonium aliquid dice-
ret. Confidente illo interrogavit, an non
dæmones aut Deorum filij essent, aut di-
uinum aliquid. Affirmante illo. Est igitur,
Deos autem non. Præterea quando futu-
tum est, vt aut contraria dicere demon-
stret, aut præter opinionem. Quarto loco,
quando non licet, nisi sophisticè respon-
dentem soluere. si enim sic responderit,
esse qui dem, sed non esse: aut partim qui-
dem esse, partim verò non, aut aliquo qui-
dem modo esse, aliquo verò non, contur-
bantur, vt hæsitantes, aliter non tentan-
dum. Si enim restiterit, victus esse videtur.
Non enim licet multa interrogare pro-
pter infirmitatem auditoris. Quamobrem
& enthymemata quàm maximè contra-
here oportet. Respondere verò oportet,
ad ambigua quidem, distinguendo oratio-
ne, & non concisè. Ad ea verò quæ viden-
tur contraria, solutionem afferedò statim
cum responsione, priusquàm interroget reli-
quum, aut syllogismo concludat. nõ enim
difficile est prospicere, in quo sit ratio.
Apparebit autem nobis ex Topicis & hoc,
& solutiones. Et ad eum, qui concludit, si
interrogatio efficiat conclusionem, caus-
sam dicere, vt Sophocles interrogatus à
Pisandro, an visum esset ipsi, vt & aliis præ-
consultoribus de constituendis Quadra-
ginta: affirmavit. Quid verò nõnne praua
tibi hæc videbantur esse: affirmavit. Nõn-
ne igitur tu hæc commisisti praua? sanè af-
firmavit: non enim erant alia meliora. Et
vt Lacon reddens rationem ephoratus in-
terrogatus, an viderentur ipsi iustè peris-
se alij, affirmavit. Ille verò: Nõnne igitur
tu hæc cum eis decreuisti? & is affirmavit.
Nõnne igitur iustè, inquit, & tu peribis?
Minimè, inquit. illi enim cum pecuniis
accepissent, hæc egerunt, ego verò nequa-
quã, sed ex sentetia. Quare neq. in interroga-
re oportet post conclusionem, neq. conclu-
sionem interrogare, nisi multum super sit
veri. Ridicula autem quoniam aliquè vi-
dètur autè vsum habere in cõtentionibus,

B
C
D
E
F